

tilfældigvis har en yngre eller en ældre Embedsmand i Embedet. Ved begge disse Embeder gjælder den Betragtning, at man netop paa Grund af deres Besværlighed i Virkeligheden kun vil kunne være tjent med i disse at ansætte Mænd, der ere i deres Kraftigste Manddomsalder, og ikke hensigtsmæssigt vil kunne ansætte Folk, der ere nærved den Alder, hvor vi Alle begynde at blive mer eller mindre affældige. Naar det endelig angaaende Forholdet mellem Retsbetjentembeder og andre Embedsklasser er blevet sagt, at de førstnævnte Embeder maa siges at være stillede forholdsviis gunstigere end de andre, maa jeg ogsaa her erindre om, at dette Forhold mellem Retsbetjentembeder og andre Embedsklasser er et Forhold, Rigsdagen selv har fastsat. Det er ikke Noget, man nu kan paaberaabe sig som noget Nyt, der skulde komme frem først nu og foranledige særegne Betenkligheder ved at sride til en passende Forhøielse af disse Lønninger; thi lige fra 1861 og gjennem Revisionen af 1870 er jo netop dette Forhold bevaret mellem Retsbetjentenes Lønning paa den ene Side og Overretsassessorers, Anticendens og lignende Embedsmænds Lønninger paa den anden Side. Derfor mener jeg, at naar man vil bedømme Forholdet billigt, maa man tage dette Forhold som Noget, der engang efter moden Overveelse er fastsat af alle Lovgivningsmagtens Faktorer, derunder naturligvis indbefattet Rigsdagen. Det forekommer mig derfor, at man ikke skal paaberaabe sig dette som en ny og særlig Grund til ikke at yde disse Embeder den begjærede Forhøielse i deres Lønninger. Jeg kan derfor kun udtale, at jeg naturligvis kun kan tilraade Thinget at forstaae saa mange som muligt af Flertallets Endringsforslag og i det væsentlige fastholde Lovforslaget, som det foreligger. Jeg tror, at jeg bør sige, at det i Virkeligheden er en overordentlig moderat og billig Forhøielse, som her fordræs.

Ordføreren (Steenstrup): Det forekommer mig, at eet Punkt af, hvad jeg sagde ved Sagens Indledning, have de ærede Talere, der have havt Ordet, egentlig ikke indsegaet, og det er efter mine Begreber Sovepunktet. Det er det, at Stillingen nu og Stillingen i 1870, ikke kan siges at være væsentlig forskjellig. Der som man nu fra første Jærd af vilde give Lønningslove og ikke havde dem til Revision, maatte man altsaa efter de Herrers Mening ubetinget komme til højere Lønninger end i 1870; men det benægtet jeg. Stillingen er ikke væsentlig forskjellig. Det ærede Medlem fra Viborg (Klein) holdt meget stærkt paa 1860; det Marstal (Alm) har hellere gaa ud fra. Det kan jeg godt forstaa, thi det er et bedre Udgangspunkt for ham; men Sagen er jo, at Lønningerne foreligger fra 1870, og det er disse Lønninger, som vi skulle revidere. Naar den ærede Minister sagde, at han ikke vilde lægge saa stor

Bægt paa Revideringsparagrafen, saa vil jeg bemærke, at stod ikke disse Revideringsparagrafer i Lønningslovene, vilde jeg meget betvivle, at vi havde faaet saa mange Lønningslove til Revision, og i ethvert Fald maa jeg i højeste Grad betvivle, at Lovloven uden en saadan Revisionsparagraf Mar for Mar vilde være bleven os forelagt til Revision. Altsaa nogen Betydning have dog disse Revisionsparagrafer. (Justitsministeren: Det har jeg heller ikke benægtet!) Det benægtede den ærede Minister ganske vist ikke, men den ærede Minister tillagde ikke Revisionsparagrafen den samme Betydning overfor Lønningsstatserne, som jeg tillagde den. Det kan dog være, at denne Revisionsbestemmelse har en Betydning for Lovgivningsmagten, som ikke er saa ganske ringe. Mit Udgangspunkt med Hensyn til Lønningsstatserne, som jo er Sovepunktet, er, at den hele økonomiske Stilling ikke er undergaaet en saadan Forandring siden 1870, at man principielt kan opstille, at hvad der var tilstrækkeligt i 1870, ikke er det nu. Dette er det egentlige Sovepunkt. Den ærede Minister og andre ærede Talere have fra forskjellige Synspunkter fremhævet Nødvendigheden af en Lønningsforhøielse paa en saadan Maade, at de uundgaelig maa komme i Kollision med deres egne Betragtninger. Det er nemlig fremhævet meget stærkt, at man er nødt til at forhøje Lønningerne i de store Embeder, fordi der nu er Mære at bestille dem og fordi de vedkommende Embedsmænd ere aldeles overlæssede med Arbejde; men ved Siden deraf er det navnlig af det ærede Medlem fra Viborg fremhævet, at man maatte forhøje Lønningerne i de smaa Embeder, fordi Lønningerne der i Forhold til den Stilling, som den vedkommende Embedsmand indtog i sin Kommune, ikke var passende. Resultatet er altsaa, at man maa komme til en gennemgaaende Forhøielse. Skal man nemlig forhøje den ene Klasse af en Grund og den anden Klasse af en anden Grund, ville de alle blive forhøiede. Men man kan ikke tage det ene Moment i det ene Tilfælde og lade det ligge i det andet, man maa tage alle Momenter i Betragtning paa den samme Maade, i alle de paagældende Forhold, og det er det, der har bevirket, at Udvalgets Flertals Stilling er saaledes, som den er. Der kommer ved denne Lov saa mange forskjellige Momenter i Betragtning, at man ikke kan tage der ene Side ud, uden at tage Hensyn til den anden. Naar det er fremhævet i Betenklingen, at Retsreformen har spillet en Rolle, har jeg allerede sagt, at den vel har spillet en Rolle, men ikke den vigtigste. For mig er det vigtigste Moment det, at jeg ikke kan indse, at Forholdene have forrykket sig i nogen videre Grad siden 1870. I enkelte Henseender skal jeg gjerne indrømme, at der er en Forskiel tilstede, men det har ikke kunnet føre os til det Resultat, som tilfignes i det oprindelige Lovforslag. Man ud-